

Arrest

nr. 214 309 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BAEYENS
Gentsesteenweg 30
9200 DENDERMONDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HIELEGEMS, die *loco* advocaat A. BAEYENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 15 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) gehoord op 7 augustus 2017.

1.2. Op 12 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaart afkomstig te zijn uit Khodja Qala, (district Gozara, provincie Herat), de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek te zijn van origine. U woonde hier samen met uw moeder, uw 2 broers en uw zus. 1,5 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan is uw vader door de Taliban vermoord toen hij met vrienden op weg was naar een Koran event. Uw familie ging niet mee. 4 maanden na uw aankomst in België bent u ook te weten gekomen dat uw zus overleden is, maar u weet niet hoe ze gestorven is. Intussen wonen uw moeder en broers nog steeds in hetzelfde huis. U werkte als garçon in hotel A.(...) in Herat stad. Over de jaren heen werd u ook verantwoordelijk voor het functioneren van de elektriciteit en de generatoren.

U was verliefd op een meisje, genaamd [L.]. Jullie leerden elkaar kennen in het hotel waar u werkte. Jullie wisselden telefoonnummers uit toen [L.] voor het eerst met haar familie in hotel Ariana verbleef. De tweede keer dat [L.] met haar familie naar het hotel kwam, wisselden jullie brieven uit op de laatste dag van haar verblijf in het hotel en toen werden jullie verliefd op elkaar. Hierna kwam [L.] nog 1 keer op hotel met haar familie en nadien bleven jullie met elkaar in contact via telefoon. 2 jaar later verhuisde de familie van [L.] naar het district Injil. Toen vroeg u aan uw moeder om de hand van [L.] te gaan vragen bij haar familie. De vader van [L.] weigerde echter de hand van zijn dochter te geven aan iemand die Dari spreekt. Dezelfde dag sprak u opnieuw met [L.]. Zij vroeg aan u of u uw moeder kon overtuigen om nog een tweede maal om haar hand te vragen bij haar familie. Uw moeder ging dus opnieuw naar de familie van [L.] voor een aanzoek. Ook dit tweede aanzoek werd geweigerd door de familie van [L.] en ditmaal gebruikten ze slechte woorden en zeiden ze aan uw moeder dat ze niet terug mocht komen. Hierna besloot u met [L.] te vluchten. De dag erna vertrokken jullie vroeg in de ochtend naar het busstation. Daar kochten jullie een ticket. Jullie zaten reeds op de bus toen jullie haar vader en ooms zagen. Zij namen jullie van de bus en sloegen u. U wist te ontkomen en u ging naar uw huis waar u alles vertelde aan uw moeder. Vervolgens ging uw moeder naar het huis van [L.]. Toen uw moeder terugkwam wist ze te zeggen dat de familie van [L.] kwaad was en dat ze u niet gingen laten leven omdat hun dochter door u het huis had verlaten. Zij raadde u vervolgens aan om het land te verlaten uit angst dat ze u zullen vermoorden. Diezelfde dag vertrok u naar vrienden om er te verblijven. De volgende dag vond u een smokkelaar die u wegbracht uit Afghanistan. Op 27/08/2015 verliet u Afghanistan. Op 12/10/2015 kwam in aan u België en op 15/10/2015 vroeg u asiel aan in België.

U bracht geen documenten mee ter staving van uw herkomst of ter staving van uw problemen in Afghanistan.

B. Motivering

U vreest dat u bij uw terugkeer vermoord zal worden door de familie van [L.] nadat uw moeder u vertelde dat ze u zullen vermoorden omdat hun dochter, [L.], door u hun huis verlaten heeft. Intussen is ook uw zus overleden en u vermoedt dat zij gedood is door de familie van [L.].

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-Generaal (CGVS) meent namelijk dat uw asielrelaas ongeloofwaardig is.

Betreffende uw beweerde relatie met [L.] moet vooreerst worden opgemerkt dat u uiterst vage en weinig doorleefde verklaringen aflegde hieromtrent ondanks het feit dat dit het kernelement van uw asielrelaas betreft.

Ondanks het feit dat u zich eenduidig kan uitdrukken over de manier waarop u [L.] leerde kennen, over de wijze waarop jullie met elkaar in contact bleven gedurende de periode van 3 jaar, over haar familie en over haar recente woonplaats in het aangrenzende district Injil, kan u op geen enkel moment op een concrete en doorleefde wijze over [L.] zelf vertellen. Zo weet u niet waar [L.] woonde in de provincie Farah, hoewel jullie in die periode reeds 2 jaar samen waren (CGVS, p. 10). Evenmin weet u tot welke leeftijd [L.] naar school ging omdat u haar niet vroeg tot welke leeftijd ze studeerde (CGVS, p. 11). Wanneer er gevraagd wordt naar haar voornaamste kwaliteiten weet u enkel te zeggen dat ze hield van

iemand die ze graag heeft. Wanneer doorgevraagd wordt naar de kwaliteiten van [L.] zegt u dat ze geen specifieke kwaliteiten had maar dat ze een goed meisje was. Wanneer er nogmaals wordt doorgevraagd naar de kwaliteiten van [L.] waardoor u verliefd werd op haar, zegt u dat ze mooi was en dat ze ramadan deed. Als kwaliteit geeft u later wel aan dat ze als meisje niet speciaal rijk wilde zijn (CGVS, p. 11). Hoewel dit element specifiek is, kan het geenszins de algemene vaagheid waarmee u [L.] omschrijft, ontkrachten. Zo kan u verder ook geen hobby's noemen van [L.] en weet u niet waar ze goed in was (CGVS, p. 11-12). Als er gevraagd wordt of ze interesse had voor films of muziek geeft u aan dat ze van muziek hield. Wanneer hierop doorgevraagd wordt, zegt u dat ze van alle soorten muziek hield: Hazara, Dari en Pashtou (CGVS, p. 12). Ook hier blijft u dus zeer algemeen. Tot slot kan u ook geen gebeurtenis noemen in jullie relatie die u verdriet heeft gedaan omdat jullie altijd blij waren (CGVS, p. 12). Deze frivole belevenis van jullie relatie is weinig geloofwaardig gezien de problemen waarmee jullie in jullie relatie te kampen hadden. Al deze elementen wijzen erop dat u maar weinig doorleefd kan vertellen over uw relatie met [L.] en dat u weinig interesse toonde in het leven van het meisje met wie u zo graag wou trouwen, dat u Afghanistan wou ontvluchten met haar. Deze vaagheid is nog opvallender doordat jullie in die 3 jaar voornamelijk telefonisch contact hadden (CGVS, p. 10). Gezien het feit dat jullie soms vanaf de namiddag tot in de avond spraken (CGVS, p. 12), zou er van u verwacht kunnen worden dat u veel concreter zou kunnen vertellen over het leven en de interesses van [L.]. Bevestigend bij dit alles bent u evenmin in staat om het precieze begin van uw relatie met [L.] te omschrijven. U verklaart dat u [L.] leerde kennen toen u aan het werk was in het hotel en u werd verliefd toen u voor de eerste keer een brief schreef naar haar en toen zij ook een brief naar u schreef, waarin ze schreef dat ze u graag heeft en dat ze van u houdt (CGVS, p. 8). Wanneer er echter gevraagd wordt wat nu concreet het begin was van jullie relatie, beperkt u zich tot vage uitspraken als "er is een manier van hart naar hart". Wanneer de vraag herhaald wordt, zegt u dat jullie niet speelden met elkaar en dat jullie serieus waren. Deze vaagheid uit zich opnieuw wanneer u gevraagd wordt wat u precies voelde voor [L.]. U zegt hierop dat u zich goed voelde.

Verder is het opvallend dat u de familienaam niet kent van het meisje met wie u wilde trouwen. U zegt hierop dat zij uw naam vroeg en dat u haar naam vroeg (CGVS, p. 8). Het is moeilijk om aan te nemen dat u in een land als Afghanistan waarin sterke traditionele waarden leven niet de moeite deed om in een relatie van 2-3 jaar de familienaam van uw vriendin te kennen. Wanneer u later nogmaals gevraagd wordt hoe u niet de familienaam kan kennen van een meisje waarmee u 3 jaar samen was, zegt u dat u niets kon doen met haar familienaam (CGVS, p. 17). Ook dit is een bijzonder antwoord gezien het feit dat u de toestemming van [L.]'s familie wou om te kunnen trouwen met haar.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen laat het Commissariaat-Generaal toe te besluiten dat uw verklaringen betreffende uw relatie met [L.] weinig aannemelijk en dus ongeloofwaardig overkomen. Gezien het feit dat uw asielmotieven volledig gebaseerd zijn op uw relatie met [L.] heeft u uw vrees ten aanzien van de familie van [L.] evenmin aannemelijk kunnen maken. Ook kan er dus niet aangenomen worden dat uw zus omwille van uw problemen met de familie van [L.] om het leven kwam.

Wat uw mogelijke vrees ten opzichte van de taliban betreft, werd er eveneens vastgesteld dat hier geen geloof aan gehecht kan worden. Uw verklaringen betreffende het overlijden van uw vader bevatten een dermate opvallende tegenstrijdigheid met uw voorgaande verklaringen dat de door u omschreven gebeurtenis weinig aannemelijk lijkt. U verklaarde dat uw vader 1.5 jaar geleden vermoord werd door de taliban wanneer hij op weg was naar een koran event met een aantal vrienden. Wanneer u gevraagd wordt of er ook familie meeging, ontkent u dit (CGVS, p. 6). In de fiche voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (NBMV) geeft u echter als enige concreet motief van vertrek naar België aan dat uw vader samen met uw broertje, [A.R.], op weg was naar de stad Kerookh toen uw vader tegengehouden en gedood werd door taliban. Uw broertje wist echter te ontkomen maar hij is nog steeds zwaar getraumatiseerd. Hiermee geconfronteerd, geeft u aan dat de tolk een fout maakte en dat u zei dat uw vader vermoord werd door de taliban en dat er andere mensen bij hem waren. Deze invraagstelling van de capaciteiten van de tolk en de facto ontkenning van uw eerste verklaring is evenwel een ontoereikende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Voor zover enig geloof aan het overlijden van uw vader kan gehecht worden, dient te worden besloten dat u geen of onvoldoende zicht geeft op de omstandigheden waarin hij stierf, laat staan dat u omwille van dit overlijden persoonlijk gevisieerd zou worden. Dit blijkt overigens ook uit het gegeven dat u nadien nooit concrete (vervolgings)problemen omwille van dit overlijden gekend hebt (CGVS, p. 6).

U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten

ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Herat province van 18 mei 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan, is grotendeels in handen van de overheid en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Opstandelingen zijn voornamelijk actief in welbepaalde insurgent hotspots. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie

plaatsvinden is bovendien voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld in de rurale districten neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van doelgerichte aanvallen en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. Opvallend zijn ook de vele security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen. Niettegenstaande bepaalde districten duidelijk als onveilig dienen bestempeld te worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Herat regionaal erg verschillend zijn. Zo dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in uw district Gozara relatief stabiel is. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Gozara in de provincie Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Gozara aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het VN Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt toegelicht als volgt:

“A. ALGEMEEN-OMTRENT DE MOTIVERING

Het asielrelaas van verzoeker wordt door het CGVS van tafel geveegd op basis van bepaalde overtuigingen en foutieve gegevens zonder rekening te houden met de cultuur van verzoeker. Het CGVS neemt hierbij een eigen stelling in zonder enige verdere degelijk onderbouwde toetsing, staving of motivering waarom het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is, noch na te gaan of het asielrelaas van verzoeker desondanks kan correct zijn.

Evenmin laat verweerder na om voldoende rekening te houden met de concrete feiten waaruit blijkt dat verzoeker wel degelijk over een bepaalde kennis beschikt over [L.] (zijn vriendin in Afghanistan). Verweerder verwijst in zijn beslissing dan wel naar de kennis van verzoeker, doch laat na afdoende te motiveren waarom zij hiermee geen rekening willen houden en louter besluiten tot het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker.

Verweerder schendt dienvolgens de op hem rustende motiveringsplicht.

Verzoeker benadrukt daarnaast dat verweerder heeft nagelaten verdere specifieke vragen te stellen omtrent de asielmotieven van verzoeker. Er werden tijdens het interview voor het CGVS voornamelijk zeer algemene vragen gesteld waarop verzoeker zo correct mogelijk heeft trachten te antwoorden.

Tot slot verwijst verzoeker naar zijn achtergrond en voegt bijkomend een doktersattest waaruit blijkt dat verzoeker kampt met een persoonlijkheidsstoornis. (stuk 5)

Ook met deze gedragsproblematiek werd door verweerder geenszins rekening gehouden. De aanwezigheid van een persoonlijkheidsstoornis heeft echter een belangrijke impact op het beantwoorden van vragen door verzoeker tijdens het interview door het CGVS en moet dienvolgens meegenomen worden in de beslissing, minstens moet er naar verwezen worden.

Bepaalde zaken werden bovendien niet vanuit een correct cultureel oogpunt bekeken, evenmin vanuit de laaggeschoolde achtergrond van verzoeker.

Artikel 4.3,c van de Europese Kwalificatierichtlijn inzake asiel stelt bovendien dat er bij de beoordeling van een asielaanvraag rekening moet worden gehouden met het individueel profiel van de asielzoeker. De beoordeling van de feitelijke kennis moet in concreto gebeuren. Verzoeker verwijst hiervoor naar een arrest van Uw Raad dd. 24.06.2010 (arrest nr. 45 395) en arrest dd. 19.05.2011 (arrest nr. 61832).

Zo stelt ook het UNHCR Report 1 :

« The applicant's level of formal education may affect his or her understanding of the context of certain events experienced. It may also affect the applicant's ability to respond to general knowledge questions intended to probe the credibility of his or her statements. Less educated applicants may have limited knowledge of the history, geography and social, political and economic conditions in their countries and/or regions of origin. »

« The use of general knowledge questions is based on assumptions about what people should know and be able to recall. Decision-makers must be careful to ensure that they do not have unreasonable expectations of what applicants should ordinarily know or remember. »

« It is a legal requirement that applications for international protection are examined on an individual basis. This means that both the questions put to applicants as well as the assessment of their responses must fully take into account the individual and contextual circumstances of the applicant. In addition to an understanding of human memory circumstances such as the applicant's age, gender, sexual orientation and/or gender identity, mental and physical health, level of education, status, cultural, socio-economic, religious and other background factors should be taken into account in determining what questions an individual applicant should be asked, how these questions should be framed, and what constitutes reasonable knowledge. »

1 UNHCR, *Beyond Proof Credibility Assessment in EU Asylum Systems : Full Report, May 2013*, (<http://www.refworld.org/d0cid/519b1fb54.html>)

B. VERZOEKER KOMT IN AANMERKING VOOR DE VLUCHTELINGENSTATUS

B.1. Verzoeker koestert effectief een gegronde vrees voor vervolging door de familie van [L.]

Het CGVS stelt in haar beslissing (stuk 1 pag. 2):

(...)

Verweerder beoordeelt verkeerdelijk de relatie van verzoeker vanuit Europees oogpunt en niet vanuit het oogpunt van de Afghaanse cultuur van verzoeker. Dit is natuurlijk een zéér belangrijk element bij het beoordelen van het asielrelaas. De cultuur, en specifiek voor wat betreft relationele elementen, is echter zeer verschillend in vergelijking tot de Europese cultuur. Er kan pas een correcte beoordeling van het asielrelaas van verzoeker gebeuren indien het CGVS het volledige asielrelaas bekijkt vanuit het oogpunt en de culturele achtergrond van verzoeker.

Verzoeker benadrukt dat hij nooit naar de familienaam van [L.] gevraagd heeft, doch dat dit een zeer normale gang van zaken is in Afghanistan. Wanneer contacten starten tussen twee partijen wordt enkel naar de voornaam gevraagd alsook naar de voornaam van de vader en de moeder en eventuele broers. Wat betreft de situatie van verzoeker, kent hij conform de culturele gebruiken dan ook wel de naam van de vader, de moeder en broer van [L.] geven, immers:

- Vader: [G.G.]

- Moeder: [S.]

- Broer: [H.]

Verzoeker benadrukt daarnaast dat in de Afghaanse cultuur het zeer normaal is dat er enkel telefonische contacten zijn tussen een meisje en een jongen vooraleer er sprake is van een huwelijk. Afspreken in het openbaar, en aldus elk fysiek contact, is evenmin toegelaten vooraleer het huwelijk wordt voltrokken. In die zin is het ook zeer logisch dat verzoeker het precieze moment niet kan benoemen of een data kan opgeven omtrent de start van de effectieve relatie tussen verzoeker en [L.]. Er was immers geen enkele vorm van intimiteit tussen beiden. Hun zogenaamde relatie bestond louter uit telefonisch contact. Iets wat volledig in overeenstemming is met de Afghaanse gebruiken

De redenering van het CGVS, waarbij wordt besloten dat het gebrek aan kennis aangaande details omtrent [L.] afbreuk doet aan de waarachtigheid van het asielrelaas van verzoeker, kan geenszins worden bijgetreden en laat na afdoende te motiveren waarom het relaas van verzoeker dan wel ongeloofwaardig is. Het CGVS houdt immers geen rekening met de culturele gebruiken in Afghanistan.

De asielaanvraag is voor verzoeker enorm belangrijk voor zijn verdere leven. Louter stellen dat bepaalde elementen niet geloofwaardig zijn, zonder te argumenteren waarom, noch te verwijzen naar enige literatuur én rekening te houden met de cultuur van verzoeker, is geenszins afdoende om tot een negatieve beslissing te komen omtrent het verkrijgen van de vluchtelingenstatus.

Tot slot verwijst verzoeker naar het algemeen gegeven dat bloedwraak nog zeer veel voorkomt in Afghanistan.

"Eer- en bloedwraak komen in verschillende delen van Afghanistan voor.

Bloedwraak vergeldt de dood van een familielid en eerwraak verdedigt de eer van de familie. Bijvoorbeeld jongeren die tegen de zin van hun ouders een eigen partner kiezen of seksueel contact

hebben (of daarvan verdacht worden) voordat zij getrouwd zijn. Het gaat om conflicten tussen families, stammen en gewapende groepen door de schending van de eer van vrouwen, eigendomsrechten en land- en waterzaken. Uit een uitspraak van een rechter en de daaropvolgende straf volgt niet automatisch dat het gevaar van bloedwraak is geweken. De overheid kan mensen die door wraak bedreigd worden niet beschermen. "

(https://www.vluchtelingenwerk.be/sites/default/files/landenrapport_afghanistan.pdf)

Aangezien zowel de vader als de broer van [L.] voor de Politie werken, is het zeer logisch dat verzoeker gevaar loopt bij terugkeer naar zijn regio. Verzoeker heeft immers de eer van de familie geschonden door met [L.] te proberen vluchten en het gezag van [L.]'s vader naast zich neer te leggen, iets wat in Afghanistan tot zeer ernstige gevolgen kan leiden, zelfs van generatie op generatie. Het feit dat verzoeker de beslissing naast zich neer heeft gelegd omtrent de weigering van de hand van [L.] zorgt ervoor dat de familie van verzoeker door de familie van [L.] zal gevisieerd worden. De kans is aldus zeer reëel dat de familie van [L.] wraak zal nemen in eerste instantie op verzoeker zelf, in tweede instantie op familie van verzoeker.

C. VERZOEKER KOMT MINSTENS IN AANMERKING VOOR DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS:

C.1. Omtrent de afkomst van verzoeker - Provincie Herat - District Gozara

Verweerder stelt het volgende in zijn beslissing omtrent de plaats van herkomst van verzoeker (stuk 1 - pag. 3):

(...:)

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten.

De provincie van verzoeker, Herat, bevindt zich in het Westen van Afghanistan. In Herat mogen de incidenten echter evenmin onderschat worden. Deze provincie is onveiligler dan vele andere oostelijk gelegen provincies in Afghanistan. De veiligheidssituatie gaat er bovendien sedert 2015 sterk op achteruit. Dit blijkt eveneens uit het EASO COUNTRY OF ORIGIN INFORMATION REPORT AFGHANISTAN - SECURITY SITUATION. (http://www.cgys.be/sites/default/files/rapporten/easo_country_of_origin_information_report_afghanistan_security_situation_0.pdf)

Bovendien blijkt uit het onderstaande overzicht dat het district van verzoeker bovenaan staat (als derde) in de lijst van de zestien districten als het gaat over onveiligheid en incidenten. Dit toont aan dat los van het asielrelaas van verzoeker, hij op basis van de cijfers van 2015-2016 effectief een gevaar loopt in de regio door het toenemend algemeen én willekeurig geweld in zijn district.

Uit het verslag blijkt aldus dat het geweld in de regio van verzoeker vrij grote proporties aanneemt en nog steeds zeer actueel is waardoor verzoeker bij eventuele terugkeer op heden zal worden blootgesteld aan gevaren en risico's in zijn regio.

"From 1 September 2015 to 31 May 2016, Province Herat counted 496 security incidents. The following table provides an overview of the nature of the security incidents:

Violence targeting individuals: 95

Armed confrontations and airstrikes: 197

Explosions: 41

Security enforcement: 144

Non-conflict related incidents: 15

Other incidents: 4

Total security incidents: 496"

"The following table presents the number of security incidents per district in Herat Province:

Shindand 154

Pashtun Zarghun 19 Injil 18

Herat 68 Guzara 38 Gulran 25 Ghoryan 23

Kushk-e Kuhna 18 Chist-e Sharif 16 Koshan 16 Karukh 15 Zinda Jan 12 Farsi 9

Obe 23 Adraskan 22 Kushk 19

Khak-e Safed 1 "

(EASO Country of Origin Information Report - Afghanistan - Security Situation - nov. 2016- P.161)

Bovenstaande cijfers hebben allen betrekken op 2015 en 2016. De situatie is echter, zoals reeds aangegeven, in 2017 verder blijven achteruitgaan.

Verzoeker voegt dienvolgens als voorbeeld twee krantenknipsels omtrent twee recente grote incidenten in de provincie Herat:

- Aanslag op 6 juni 2017 dichtbij de moskee Jama-e-Masjid en het politiebureau in Herat waarbij tien mensen het leven lieten en zestien mensen gewond raakten. (stuk 3)

- Aanlag op 1 augustus 2017 in sjiïetische moskee in Herat waarbij negentwintig mensen het leven lieten. (stuk 4)

Het CGVS verwijst op geen enkele manier naar de recente veiligheidssituatie in de provincie van verzoeker. Verweerder houdt verkeerdelijk geen rekening met de meest actuele situatie in de provincie Herat. De asielaanvraag en bij uitbreiding ook de vraag omtrent de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dient echter te worden beoordeeld op basis van de meest recente informatie.

Ondergeschikt, dient aan verzoeker dan ook minstens de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend omwille van het feit dat de kans groot is dat hij in zijn regio van herkomst zal worden blootgesteld aan willekeurig geweld, dan wel louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art.48/4, §2, c) Vreemdelingenwet."

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Verzoeker voegt volgende stukken toe ter ondersteuning van zijn beroep:

- een krantenknipsel omtrent een aanslag van 6 juni 2017;
- een krantenknipsel omtrent een aanslag van 1 augustus 2017;
- een medisch attest van 18 april 2017.

2.2.2. Op 21 november 2018 maakt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuwe elementen:

- EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation, december 2017;
- EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation, mei 2018;
- Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2018.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. De kern van verzoekers vluchtrelaas kan als volgt samengevat. Verzoeker had een relatie met L. Zijn twee huwelijksaanzoeken werden door de familie van L. geweigerd. Verzoeker en L. besloten samen weg te lopen en namen de bus maar werden ontdekt door de familie van L. die hen van de bus haalde. Verzoeker wist te ontkomen. Zijn moeder, nadat zij het huis van L. had bezocht, deelde mee dat de familie van L. kwaad is op verzoeker en hem zal vermoorden omdat hun dochter door hem hun huis heeft verlaten. Intussen is verzoekers zus overleden en verzoeker vermoedt dat zij gedood is door de familie van L. In wezen maakt verzoeker melding van een problematiek van bloedwraak. Verder vermeldt verzoeker ook een vrees voor de taliban.

2.4.2.2. Verzoeker heeft bij het CGVS geen documenten voorgelegd ter staving van zijn herkomst of ter staving van zijn problemen in Afghanistan.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

2.4.2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij onvoldoende aannemelijk maakt dat er in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging bestaat.

Vooreerst stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker uiterst vage en weinig doorleefde verklaringen aflegt omtrent zijn beweerd relatie met L., hoewel dit het kernelement van zijn vluchtrelaas betreft. In het bijzonder kan verzoeker op geen enkel moment op een concrete en doorleefde wijze over L. zelf vertellen. Verder acht hij het opvallend dat verzoeker de familienaam niet kent van het meisje met wie hij wilde trouwen. De commissaris-generaal besluit dat de verklaringen van verzoeker over zijn relatie met L. weinig aannemelijk zijn en dus ongeloofwaardig overkomen. Omdat zijn asielmotieven volledig zijn gebaseerd op de relatie met L., oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker zijn vrees ten aanzien van de familie van L. evenmin aannemelijk heeft kunnen maken en dat niet kan worden aangenomen dat zijn zus omwille van die problemen om het leven kwam.

Verder besluit de commissaris-generaal dat aan verzoekers vrees voor de taliban evenmin geloof kan worden gehecht. Hij komt tot dit besluit omwille van een opvallende tegenstrijdigheid in zijn verklaringen over het overlijden van zijn vader en omdat verzoeker geen of onvoldoende zicht biedt op de omstandigheden waarin zijn vader stierf noch aantoonde dat hij omwille van dit overlijden persoonlijk gevisieerd zou worden, hetgeen ook blijkt uit het gegeven dat verzoeker nadien nooit enige concrete (vervolgings)-problemen omwille van dit overlijden heeft gekend.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat de bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot het vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn.

De Raad benadrukt dat het in beginsel aan verzoeker toekomt om voormelde vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen.

2.4.2.4. Verzoeker verwijst naar het medisch attest dat hij bij zijn verzoekschrift voegt en stelt dat daaruit blijkt dat hij kampt met een persoonlijkheidsstoornis. Hij klaagt aan dat met deze gedragsproblematiek geen rekening werd gehouden hoewel dit een belangrijke impact heeft op het beantwoorden van de vragen tijdens het gehoor op het CGVS.

Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker op een gegeven moment vermeldde dat hij geheugenprobleem heeft en daarvoor medicatie neemt. Zijn raadsman maakte melding van psychologische problemen en zelfverwonding. Er werd evenwel geen medisch attest voorgelegd voor, tijdens of na het gehoor dat op objectieve wijze de voorgehouden psychologische problemen attesteert. Verzoeker noch de raadsman die hem bijstond, formuleerde enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS.

Uit het geheel van de gehoorverslagen blijkt dat het gehoor op normale wijze is verlopen en dat hieruit geen noemenswaardige problemen kunnen worden afgeleid. Naar oordeel van de Raad kunnen er geen vaststellingen worden gemaakt die (de kwaliteit van) het gehoor zouden kunnen hebben bemoeilijkt. Evenmin zijn er indicaties die er op wijzen dat de betrouwbaarheid van de gespreksinhoud in het gedrang kwam. Verzoeker laat bovendien na in concreto aan te tonen waar of op welke wijze zijn psychologische problemen het beantwoorden van de vragen op het CGVS zouden hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Er is dan ook geen indicatie dat het gehoor anders zouden zijn verlopen indien hij op een andere manier zou zijn gehoord. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

In het medisch attest van 18 april 2017, opgesteld door een huisarts, wordt gesteld dat verzoeker een persoonlijkheidsstoornis vertoont, gekenmerkt door antisociaal gedrag tegenover zijn huisgenoten met verbale agressie en dat verzoeker problemen heeft met het volgen van de huisreglementen. Er wordt geen enkele melding gemaakt van enig geheugenprobleem noch blijkt hieruit dat het cognitief geheugen van verzoeker dermate is aangetast dat hij niet in staat is een coherent en waarheidsgetrouw relaas naar voor te brengen. Evenmin wordt vermeld dat verzoeker enige medicatie neemt die invloed heeft op zijn cognitief geheugen.

Het medisch attest van 18 april 2017 is overigens zeer summier nu er enkel wordt verklaard dat de huisarts verzoeker heeft *“ondervraagd en onderzocht waarbij dienst verklaringen met de werkelijkheid blijken te stroken”* zonder te vermelden op welk objectief medisch of neuropsychologisch onderzoek de huisarts zich heeft gesteund om tot het besluit te komen dat verzoeker een *“persoonlijkheidsstoornis”* heeft, die overigens verder niet nader wordt geduid.

Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat zijn voorgehouden *“psychologische problemen”* dan wel voorgehouden *“persoonlijkheidsstoornis”* hem ervan hebben weerhouden om volwaardige verklaringen af te leggen.

2.4.2.5. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal te weinig rekening heeft gehouden met de Afghaanse cultuur die, specifiek voor wat betreft relationele elementen, zeer verschillend is van de Europese cultuur. Ook meent verzoeker dat te weinig rekening werd gehouden met zijn laaggeschoolde achtergrond.

Hij betreft dit betoog op de vaststelling van de commissaris-generaal dat het opvallend is dat hij de familienaam niet kent van het meisje met wie hij wilde trouwen. Verzoeker meent dat dit een zeer normale gang van zaken is in Afghanistan omdat, wanneer contacten starten, er enkel naar de voornaam wordt gevraagd alsook naar de voornamen van de vader, moeder eventuele broers, die hij wel degelijk kan opnoemen.

Dit betoog kan niet overtuigen. Verzoeker staft immers zijn bewering als zou dit een normale gang van zaken zijn in Afghanistan geheel niet. Hij brengt geen enkel begin van bewijs bij omtrent dit voorgehouden cultureel gebruik zodat zijn betoog niet meer dan een blote bewering is. Daarenboven blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening houdt met de Afghaanse cultuur van verzoeker en verwijst naar de sterke traditionele waarden in Afghanistan. Verzoeker verklaarde een relatie van 3 jaar te hebben met L., dat er twee huwelijksaanzoeken werden overgemaakt, met name dat zijn moeder twee maal aan de vader van L. heeft gevraagd om de hand van zijn dochter aan verzoeker te geven en dat zijn moeder de familie van L. kende. Het is hoogst onaannemelijk dat in het kader van een relatie van 3 jaar, in het kader van twee formele huwelijksaanzoeken en rekening houdend met de Afghaanse traditionele waarden, verzoeker niet op de hoogte zou zijn van de familienaam van L.

Verzoeker voert de dezelfde verschoning aan ten aanzien van de vaststelling dat hij niet in staat is om het begin van zijn relatie met L. te omschrijven. Dat de relatie enkel uit telefonische contacten bestond en niet intiem was, zoals gebruikelijk in Afghanistan volgens verzoeker, neemt niet weg dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat op een gegeven moment het voor beide partijen duidelijk wordt dat er iets meer is aan de hand is, dat een liefdesrelatie ontstaat en dat zij *“samen”* zijn, ook al is dit niet fysiek. Dat verzoeker zulk pertinent element, dat behoort tot de kern van het vluchtrelaas, niet nader kan duiden maar blijft steken in vage verklaringen (*“er is een manier van hart tot hart”, “wij spelen niet met*

elkaar en zijn serieus” en *“ik voelde me goed”*) doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden relatie (AD CGVS, stuk 4, gehoorverslag van 7 augustus 2017, p. 9).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal rekening houdt met het feit dat verzoeker zich eenduidig kan uitdrukken over de manier waarop hij L. leerde kennen, over de wijze waarop zij met elkaar in contact bleven gedurende een periode van 3 jaar, over haar familie en over haar recente woonplaats. Tegelijkertijd stelt de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker op geen enkel moment op een concrete en doorleefde wijze over L. zelf kan vertellen. Hij motiveert hierover zeer uitgebreid als volgt:

“Zo weet u niet waar [L.] woonde in de provincie Farah, hoewel jullie in die periode reeds 2 jaar samen waren (CGVS, p. 10). Evenmin weet u tot welke leeftijd [L.] naar school ging omdat u haar niet vroeg tot welke leeftijd ze studeerde (CGVS, p. 11). Wanneer er gevraagd wordt naar haar voornaamste kwaliteiten weet u enkel te zeggen dat ze hield van iemand die ze graag heeft. Wanneer doorgevraagd wordt naar de kwaliteiten van [L.] zegt u dat ze geen specifieke kwaliteiten had maar dat ze een goed meisje was. Wanneer er nogmaals wordt doorgevraagd naar de kwaliteiten van [L.] waardoor u verliefd werd op haar, zegt u dat ze mooi was en dat ze ramadan deed. Als kwaliteit geeft u later wel aan dat ze als meisje niet speciaal rijk wilde zijn (CGVS, p. 11). Hoewel dit element specifiek is, kan het geenszins de algemene vaagheid waarmee u [L.] omschrijft, ontkrachten. Zo kan u verder ook geen hobby's noemen van [L.] en weet u niet waar ze goed in was (CGVS, p. 11-12). Als er gevraagd wordt of ze interesse had voor films of muziek geeft u aan dat ze van muziek hield. Wanneer hierop doorgevraagd wordt, zegt u dat ze van alle soorten muziek hield: Hazara, Dari en Pashtou (CGVS, p. 12). Ook hier blijft u dus zeer algemeen. Tot slot kan u ook geen gebeurtenis noemen in jullie relatie die u verdriet heeft gedaan omdat jullie altijd blij waren (CGVS, p. 12). Deze frivole belevenis van jullie relatie is weinig geloofwaardig gezien de problemen waarmee jullie in jullie relatie te kampen hadden. Al deze elementen wijzen erop dat u maar weinig doorleefd kan vertellen over uw relatie met [L.] en dat u weinig interesse toonde in het leven van het meisje met wie u zo graag wou trouwen, dat u Afghanistan wou ontvluchten met haar. Deze vaagheid is nog opvallender doordat jullie in die 3 jaar voornamelijk telefonisch contact hadden (CGVS, p. 10). Gezien het feit dat jullie soms vanaf de namiddag tot in de avond spraken (CGVS, p. 12), zou er van u verwacht kunnen worden dat u veel concreter zou kunnen vertellen over het leven en de interesses van [L.]”

Verzoeker betwist deze vaststellingen niet op concrete wijze maar beperkt zich tot het algemeen betoog dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met culturele gebruiken in Afghanistan noch verwijst naar enige literatuur. De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat om concrete culturele gebruiken in Afghanistan aan te merken dan wel literatuur voor te leggen die de vaststellingen van de commissaris-generaal kan weerleggen of anderszins kan doen beslissen. Het betreft in casu niet meer dan een hol verweer. Indien verzoeker daadwerkelijk verliefd was en een relatie had met L., met wie hij zelfs wilde wegvlugten tegen de wil van haar familie in, dan kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij meer over L. zelf kan vertellen, zelfs al was er enkel sprake van een telefonische relatie. De commissaris-generaal merkt terecht op dat gezien de lange telefoongesprekken die verzoeker met L. zou hebben gevoerd, er verwacht kan worden dat hij meer weet over L., zoals haar hobby's of haar studies en dat hij specifieke zaken kan vertellen over haar, quod non in casu.

Waar verzoeker zijn laaggeschooldheid aanvoert ter verklaring of verschoning van de gedane vaststellingen, overtuigt hij evenmin. Zelfs van laaggeschoolde personen mag worden verwacht dat zij over belangrijke feiten in hun leven, die de essentie uitmaken van hun verzoek om internationale bescherming, voldoende coherente en duidelijke informatie kunnen geven. De Raad benadrukt dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoeker zou verhinderen om zijn vluchtrelaas op coherente en gedetailleerde wijze uiteen te zetten. De gedane vaststellingen hebben ook geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

In zoverre verzoeker aanklaagt dat er geen verdere specifieke vragen werden gesteld omtrent zijn asielmotieven, stelt de Raad vast dat verzoeker niet toelicht welke specifieke vragen in casu gesteld hadden moeten worden die een ander licht op de besluitvorming hadden kunnen werpen. Zijn betoog blijft dan ook algemeen en theoretisch.

Gelet op het voorgaande, blijft het besluit van de commissaris-generaal dat verzoekers verklaringen, het geheel van de vermelde vaststellingen in acht genomen, over zijn relatie met L. weinig aannemelijk zijn en dus ongeloofwaardig overkomen, overeind. Dit besluit wordt door de Raad bijgetreden.

Waar verzoeker volhardt in zijn betoog dat hij de eer van de familie van L. heeft geschonden door met haar te vluchten en dat hij en zijn familie gevisieerd zullen worden, kan hij niet worden gevolgd. Immers, nu er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden relatie met L., hetgeen behoort tot de kern van zijn vluchtrelaas en de directe aanleiding vormt voor zijn voorgehouden problemen, treedt de Raad het terechte standpunt van de commissaris-generaal hierover bij, met name: *“Het geheel van bovenstaande vaststellingen laat het Commissariaat-Generaal toe te besluiten dat uw verklaringen betreffende uw relatie met [L.] weinig aannemelijk en dus ongeloofwaardig overkomen. Gezien het feit dat uw asielmotieven volledig gebaseerd zijn op uw relatie met [L.] heeft u uw vrees ten aanzien van de familie van [L.] evenmin aannemelijk kunnen maken. Ook kan er dus niet aangenomen worden dat uw zus omwille van uw problemen met de familie van [L.] om het leven kwam.”*

Aangezien verzoeker er niet in slaagt de vaststellingen van de commissaris-generaal over de voorgehouden relatie met L. in een ander daglicht te stellen, is zijn betoog over het frequent voorkomen van bloedwraak in Afghanistan dan ook niet dienstig.

De verzoeker laat verder de pertinente motivering betreffende zijn voorgehouden vrees voor de taliban ongemoeid, zodat deze motivering gehandhaafd blijft.

De Raad besluit dat het geheel van bovenvermelde vaststellingen onverminderd overeind blijft. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn ook pertinent en correct. De uitgebreide en gedetailleerde motivering waarop deze vaststellingen berusten, is draagkrachtig en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en overgenomen. Verzoeker slaagt er middels zijn verzoekschrift niet in om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Deze vaststellingen, gelet op wat hierboven wordt besproken, volstaan om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* dient te lopen. Het begrip *“reëel risico”* wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *“ernstige schade”* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht het volgende stellen, gelet op verzoekers verklaarde herkomst uit het district Gozara in de provincie Herat:

“(…) Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Herat province van 18 mei 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan, is grotendeels in handen van de overheid en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Opstandelingen zijn voornamelijk actief in welbepaalde insurgent hotspots. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld in de rurale districten neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van doelgerichte aanvallen en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. Opvallend zijn ook de vele security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen. Niettegenstaande bepaalde districten duidelijk als onveilig dienen bestempeld te worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Herat regionaal erg verschillend zijn. Zo dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in uw district Gozara relatief stabiel is. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Gozara in de provincie Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Gozara aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Uit de meer recente landeninformatie die de verwerende partij heeft bijgebracht middels de aanvullende nota die zij heeft neergelegd op 21 november 2018 (EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van december 2017 en mei 2018; EASO Country Guidance “Afghanistan – Guidance note and common analysis” van juni 2018) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in Gozara inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze regio geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. Integendeel, de vaststellingen van de bestreden beslissing worden genoegzaam bevestigd door de meer recente landeninformatie en aldus stelt verwerende partij terecht in haar aanvullende nota:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation december 2017 en EASO Country of Origin Information Report:

Afghanistan Security Situation- Update - mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Herat behoort t t de westelijke regio van Afghanistan, en is één van de grootste en in economische termen   n van de belangrijkste provincies van het land. De provincie Herat wordt de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Herat ruw geschat 1,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 495 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Herat in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld in de rurale districten neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van doelgerichte aanvallen en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. Het gros van de veiligheidsincidenten die er in de provincie plaatsvinden betreffen niet aan het conflict gerelateerde incidenten en security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie t t de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict."

Het betoog van verzoeker in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoeker aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gozara, Herat is gesteund. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift bovendien naar informatie die ouder is dan de recente informatie waarnaar verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 21 november 2018.

Dat sinds 2015 de situatie is verslechterd, dat er zich in Gozara veiligheidsincidenten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Zoals reeds vermeld, blijkt hieruit dat voor het jaar 2017 de provincie Herat in haar geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten (495) in verhouding met het aantal burgers (1,9 miljoen) en dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten worden gevisieerd. Bovendien blijkt uit de recente landeninformatie dat het district Gozara niet langer een derde plaats qua veiligheidsincidenten inneemt. Bovendien blijkt dat de taliban in Gozara slechts een lage aanwezigheid en activiteit kan worden toegedicht.

De Raad besluit dat uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier afdoende blijkt dat de situatie in Gozara, Herat op dit moment niet van die aard is dat verzoeker, bij terugkeer naar dit district, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

2.5.2.2. Vervolgens moet worden onderzocht of verzoeker omwille van zijn individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4,  2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre de verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4,  2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas, verwijst de Raad naar de hierboven besproken pertinente en terechte vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande waarbij wordt besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze verklaringen.

Er kan verder worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4,  2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde blijkt niet dat er in verzoekers geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zijn beslissing zorgvuldig heeft voorbereid en heeft gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Verzoeker vraagt in fine van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

M. MAES